

Jeg forstaaer derfor ikke, hvorfor det ærede Medlem Hr. Pürschel opstiller den Mulighed, at den hidtidige Bestyrelse for Valutacentralen paa Grund af de Bestemmelser, der nu kommer ind i Lovforslaget, skulde kunne tænkes at ville træde tilbage. Der er ikke af det nye Ministerium overfor Valutacentralens Bestyrelse givet noget som helst Udtryk for Ønsker i den Retning, og det, at Rigsdagen vedtager en Udvidelse af Centralens Omraade og af dens Bestyrelse, kan dog formentlig ikke være Anledning for dem, der hidtil har bestyret Centralen, til af den Grund at træde tilbage. Jeg vil altsaa gaa ud fra, at dette er et Tankeeksperiment, som ikke i Realiteten kommer til at spille nogen Rolle. Men hvis endelig det, det ærede Medlem Hr. Pürschel altsaa tænker sig som en Mulighed, skulde indtræde, ja, saa er jo Loven af 29. Marts fremdeles til Stede, den Lov, som blot faar et Tillæg ved det Lovforslag, vi i Dag beskæftiger os med, og saa gaas der naturligvis frem paa den Maade, som Loven foreskriver med Hensyn til Udnævnelsen af de tre, eller hvor mange der nu maatte trække sig tilbage.

Der er under Forhandlingen her og i Betænkningen berørt, hvilke Varer der kunde blive Tale om at importregulere, og der er i Betænkningen gjort en Bemærkning om, at man som Vejledning henviser til den Betænkning, der blev afgivet af Valutakommissionen i 1920. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har paa Grundlag af denne Henvisning i Dag fremstillet Sagen, som om han gik ud fra, at alle disse 80 Toldpositioner, eller hvor mange det nu var, skulde ind under denne Importregulering. Jeg maa aldeles bestemt vægre mig imod at have noget at gøre med en Foranstaltning af et saadant Omfang. Jeg har aldrig tænkt mig, at den skulde være hverken nyttig eller ønskelig. Hvad der var rimeligt at foretage i 1920 for en Række af Varer, behøver ikke at være det rigtige nu; Forholdet kan jo særdeles vel være og er jo ændret baade ved Lovgivningen og ved hele Udviklingen af det økonomiske Liv siden 1920. Jeg kan derfor, hvis det bliver fornuftige Mennesker, der bliver Medlemmer af Valutacentralens Bestyrelse, og det gaar jeg ud fra, ikke vel tænke mig, at de vil gaa saadanne Veje, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Dag omtalte, idet han udviklede, at det var den Fare, der nu var til Stede.

Jeg maa maaske ogsaa sige, at jeg i det hele anser det for uheldigt, at man overhovedet i Betænkningen har anvist disse Varegrupper, og jeg maa fremdeles anse det for uheldigt at optage en Forhandling om, hvilke Varer der kan være Tale om at behandle paa den Maade. Men jeg erkender, at da Udvalget har henvist til hele denne mægtige Liste, er Faren ikke saa stor, som den vilde være, hvis der var Tale om at henvise til et mindre Antal Varer; thi i saa Fald vilde det være en direkte Opfordring til Hamstring og andre Foranstaltninger, som jeg fremdeles vil vægre mig ved at give Bidrag til.

Heraf følger ogsaa, at jeg ikke er i Stand til at imødekomme det ærede Medlem Hr. Pürschel, naar han igen i Dag har forlangt, at jeg skulde give Oplysning om, hvilke Varer der tænkes paa. Og da det er umuligt for mig at sige noget om, hvilke Varer der kan blive Grund til at behandle paa Basis af dette Lovforslag, kan jeg fornuftigvis heller ikke sige ham, hvor meget det økonomisk vil andrage. Det kan jeg saa meget mindre, som det i selve Lovforslaget bestemmes, at det er Valutacentralens Bestyrelse, der i alt Fald i første Linie skal skønne over, hvilke Varer der skal inddrages, og skal gøre Indstilling til Ministeren. Det bliver kun i Undtagelsestilfælde Ministeren, der skal henvende sig til Valutacentralen. Saaledes vil det af rent praktiske Grunde være udelukket, at jeg paa dette Stadium skulde kunne give det ærede Medlem Oplysninger af den ene eller den anden Art med Hensyn til den Varemængde, der kunde blive Tale om at importregulere for.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde en Bemærkning om, at ved den nu foreslaede Formulering af Lovforslaget udelukkes det at træffe Foranstaltninger til Bedste for nødstedte Industrier. Dette kan jeg dog ikke erkende, idet der jo gives Adgang til at tage saadanne Spørgsmaal op, at forelægge dem for Rigsdagen til Behandling og, for saa vidt Rigsdagen ikke er samlet, at forelægge Sagen for Udvalget og eventuelt faa dettes Medvirkning til Foranstaltninger. Det hele Spørgsmaal i den Henseende forekommer mig ikke at ligge anderledes efter Lovforslagets nye Formulering end efter den oprindelige. Jeg vil antage, at i mange af de Tilfælde, hvor der paa første Haand er Tale om at træffe Foranstaltninger, vil det dreje sig om saadanne Varer, at man netop ogsaa rammer saadanne Industrier, der er inter-